

De samlede offentlige udgifter til revalideringsydelse og særlig støtte, mill. kr. PL-2000

	1995	1996	1997	1998	1999
Revalideringsydelse.....	2.341	2.488	2.611	2.559	2.544
Særlig støtte.....	-	-	-	161	454
I alt	2.341	2.488	2.611	2.720	2.998

Anm.: Udgifter til revalideringsydelse er udgifter vedr. bilstandslovens § 43, stk. 2, 6 og 7/aktivlovens § 52. Særlig støtte er udgifter vedr. aktivlovens §§ 63 og 64. I anden halvdel af 1998 og i hele 1999 er udgifter til særlig støtte konteret separat. Tidligere blev udgifter til særlig støtte konteret under revalideringsydelse. Udgifterne til kontanthjælp forrevalidering er ikke medtaget.

Kilde: De kommunale regnskaber fra 1994 til 1999.

Spm. nr. S 560

Til finansministeren (21/11 2000) af:

Kim Behnke (FRI):

»Finder ministeren ikke, at det vil være mest korrekt, at staten også indfører loft over de mange gebyrer, staten opkræver, når regeringen finder behov for at regulere højden af private firmaers gebyrpolitik?«

Begrundelse

Regeringen har været meget optaget af at pege fingre af private firmaer og deres gebyrpolitik. Regeringen er endda gået så vidt, at der i forbindelse med justitsministerens udkast til lov om ændring af lov om renter ved forsinket betaling m.v. lægges op til at lægge et absolut loft over virksomhedernes gebyrpolitik, jf. Retsudvalget, alm. del – bilag 63.

Da staten – uden sammenligning – er den største gebyrkræver i dette land, så vil det jo være mest korrekt, at der også blev indført loft over, hvor meget borgere og virksomheder kan komme til at betale i gebyr til staten. Argumentationen er naturligvis den samme, som regeringen gør gældende i forbindelse med ønsket om loft over private virksomheders gebyrpolitik.

Svar (30/11 2000)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Justitsministeriet har udarbejdet et udkast til lovforslag vedr. loft over rykkergebyrer mv. i forbrugerforhold. Lovforslaget har netop været i høring, men er endnu ikke fremsat. Forslaget har til formål at fastsætte et generelt loft over rykkergebyrer mv. i forbrugerforhold. De kom-

mende regler tilsigter at skabe en klarere retsstilling på dette område.

Lovudkastet indebærer, at hvis en forbruger ikke opfylder sine forpligtelser til tiden, kan den erhvervsdrivende kræve rykkergebyr for højst 3 rykkerskrivelser, som skal være sendt med mindst 10 dages mellemrum. Gebyret må maksimalt udgøre 100 kr. pr. skrivelse.

Overlader den erhvervsdrivende inddrivelsen af fordringen til en advokat eller et inkassobureau mv., kan der efter lovudkastet kræves et særskilt administrationsgebyr herfor på 100 kr.

De nye regler skal gælde for rykker- og inkassogebyrer vedrørende fordringer på formuerettens område. Derimod vedrører lovforslaget ikke offentlige myndigheders opkrævning af rykkergebyrer i forbindelse med inddrivelse af krav af offentligretlig karakter.

Der findes en del bestemmelser i lovgivningen om, at offentlige myndigheder kan kræve gebyr for udsendelse af rykkerbreve. De gældende lovregler på det offentligretlige område afviger i nogen grad fra, hvad der gælder for formueretlige krav, navnlig ved at offentlige myndigheder i en række tilfælde kan kræve et højere rykkergebyr.

For så vidt angår statslige institutioner kan der kun opkræves rykkergebyrer, som overstiger de omkostninger, der er forbundet med udsendelsen, i det omfang, der i lov eller tekstanmærkninger gives hjemmel hertil.

Gebyrernes størrelse skal ligeledes fastlægges i loven eller tekstanmærkningerne hertil. Folketinget har derfor på statens område i hvert enkelt tilfælde taget stilling til gebyrreglerne.

Baggrunden for, at der kan være forskel på erhvervsdrivendes og offentlige myndigheders muligheder for at kræve rykkergebyr, er bl.a., at det offentlige ved udførelsen af forvaltningsopgaver mv., herunder lovpligtige ydelser til borgerne, normalt ikke selv kan »vælge« sine skyld-